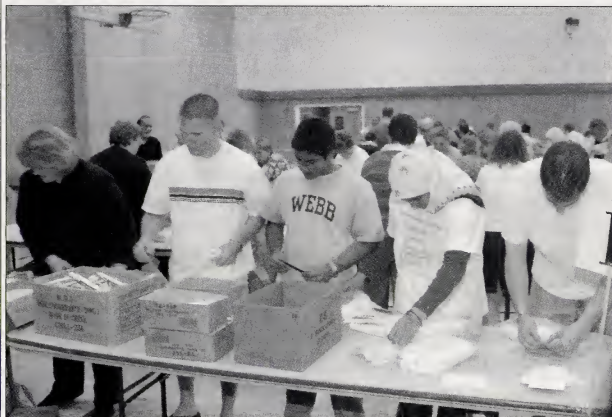
Kirkenyt

FOTO: UDLÅNT AF KIRKENS INFORMATIONSAFDELING

Frivillige fra Kirken og muslimer arbejder side om side i Pasadena i Californien for at samle hygiejnepakker, som senere blev sendt til nødstedte i Irak.

Sidste dages hellige og muslimer forbereder hjælp til Irak

Sonja Eddings Brown

I en sidste dages hellig kirkebygning i det sydlige Californien ændrede verden sig en smule i maj takket være et særligt samarbejde og et tjenesteprojekt for at hjælpe de mennesker, der lider under krigen i Irak.

Det var den første humanitærindsats mellem muslimer og sidste dages hellige, som blev organiseret og udført i Pasadena i Californien. Målet var at skaffe ca. 10 000 hygiejnepakker til nødstedte familier i Irak. Projektet var del af en stor sending nødhjælp fra Kirkens Humanitærtjeneste. Antallet af hygiejnepakker var så stort, at de fyldte tre 12 meter lange containere.

»Nødhjælpsarbejdere i Irak har fortalt os, at der er stort behov for disse hygiejnepakker til familier,« sagde ældste Tad R. Callister, der er halvfjerdser-områdeautoritet. Pakkerne indeholder bl.a. sæbe, håndklæder, tandbørster, tandpasta og kamme.

Organisationerne Nour International Aid og Mercy Corps International fragtede tingene med skib fra Los Angeles til Irak via Tyrkiet.

Aktivitetssalen i Pasadena Stavscenter levede op til sit navn ved denne multikulturelle aktivitet. Medlemmer af de lokale moskeer mødte op i deres traditionelle klædedragter. Raymond O. Lowry jun., præsident for Pasadena Stav, bød de 300 frivillige sidste dages hellige og muslimer velkommen og bad indledningsbønnen. Dr. Yahia Abdul-Rahman, leder af Islamic Shura Council of Southern California, bad også en bøn for sit folk. Det vidnede om dagens betydning, at begge åndelige ledere bad for næsten de samme velsignelser for deres folk: »Gud, vil du ikke nok passe på deres familier og velsigne deres indsats.«

De frivilliges fælles indsats vil være noget, de altid vil huske. Da medlemmer af Pasadena Stav arbejdede sammen med deres nye muslimske venner i timevis og lagde vaskeklude, tandbørster og andre artikler til personlig pleje i kasserne, opdagede de, hvor meget de havde til fælles.

»Vi har lige talt sammen, og jeg har fundet ud af, at Hedab bor ved siden af en af mine gode venner!« sagde Carolyn Peterson fra Pasadena Stav.

De fleste muslimske frivillige, som f.eks. Traore Lacind fra Vestafrika, havde aldrig været i en sidste dages hellig kirke. »Da de i moskeen fortalte, at vi kunne hjælpe i dag, ville jeg gerne med,« sagde hr. Lacind. »Det er meget anderledes end i moskeen. Vi tager kun derhen for at bede. I foretager jer så mange ting i jeres kirke.«

Der opstod en særligt mindeværdig stund, da muslimerne bad om lov til at bruge hjælpeforeningslokalet til middagsbøn. På ganske få minutter fik de taget skoene af og rullet deres bedetæpper ud, og uden tøven takkede ca. 50 muslimer Gud i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det var en meget ærbødig stund, og det sagde meget om, hvor velkomne muslimerne følte sig.

Venskabet og forståelsen mellem de to trosretninger blomstrede.

Dr. Yahia Abdul-Rahman udtrykte sin beundring for Kirken: »I har så mange eksempler, vi kan lære af: Jeres engagement, jeres frivillige arbejde og jeres øjeblikkelige indsats for at hjælpe nødstedte uden forventning om at få noget igen. Vores venskab vil vare længere end blot i dag.« ■

Katastrofer rammer, medlemmer samles

Aimee Hansen

Selv om naturkatastrofer har ødelagt hjem og ejendomme i hele verden i de forgangne måneder, har Kirkens medlemmer sluttet sig sammen, hjulpet hinanden og arbejdet for deres lokalsamfund.

Tornadoer i USA

Da hen ved 400 tornadoer rasede gennem det centrale og sydøstlige USA i maj, blev omkring 20 sidste dages helliges familiers hjem ødelagt og flere hundrede svært beskadiget. Kirkens medlemmer og naboer samlede sig for at rydde op i deres byer og genopbygge deres tilværelse.

Mindre end en uge efter, at uvejret satte ind, beskrev G. Tim Goodman, præsident for Springfield Stav i Missouri, medlemmernes hurtige indsats for at hjælpe med oprydningsarbejdet: »Uvejret ramte vores område søndag nat, og efter blot et par timer var over 60 mennesker mødt op for at hjælpe om mandagen. Derefter har vi haft ca. 100 frivillige hver dag. Vi har ryddet tagpap, isolering og grene væk, og jeg ved ikke hvad. Det bliver et langvarigt arbejde, men vi har da fået hul på det.« Medlemmer fra hele USA har også givet af deres midler og tid for at hjælpe ofrene for tornadoerne.

Flere end 40 mistede livet i uvejret. Men lederen af Humanitærhjælpens Nødudrykning, Garry R. Flake, sagde: »Med de omfattende ødelæggelser, tornadoerne har medført, er det et mirakel, at antallet af omkomne ikke er højere.« Medlemmer i 16 stave fra 14 stater blev særligt hårdt ramt af tornadoerne, men ingen medlemmer af Kirken eller missionærer er kommet til skade.

Tornadoerne ødelagde bl.a. en missionærlejlighed. Mange kirkebygninger er også svært beskadigede, også taget på besøgscentret ved Liberty-fængslet. Kirkens bygninger er blevet repareret og besøgscentret genåbnet for gæster.

Medlemmerne har fundet styrke i evangeliet i deres kamp på grund af deres tab og opbygningen af deres hjem og byer. »Vi er så velsignede at have evangeliet i vor tid,« siger Marilynn Barnes fra Springfield Stav i Missouri. »Vi kan finde fred, uanset hvor voldsomt det stormer omkring os.«

Oversvømmelser i Argentina

Medlemmer i Argentina har hjulpet hinanden ved bl.a. at leje gummibåde og redde mennesker, der var strandet på tagrygge, og har uddelt mad og medicin efter omfattende oversvømmelser i landet i maj.

Efter to døgn med styrtregn, som gav en halv meter regn i Santa Fe,

FOTO: PAUL WALTRIP/CHURCH NEWS

Medlemmer fra Springfield Stav i Missouri rydder op efter en tornado. Hen ved 400 tornadoer ramte i maj det centrale og sydøstlige USA.

FOTO: UDLÅNT AF DET SYDAMERIKANSKE SYDLIGE OMRÅDE

100 000 måtte evakueres under oversvømmelserne i Argentina i maj, heriblandt 1000 medlemmer af Kirken. Medlemmerne flokkedes om hinanden for at hjælpe under katastrofen.

der ligger i det nordøstlige Argentina, gik Salado-floden over sine bredder og tvang godt 100 000 mennesker fra deres hjem – heriblandt 1000 medlemmer af Kirken. Mange af de evakuerede opholdt sig hos slægtninge, men over 500 søgte tilflugt i Kirkens bygninger i Santa Fe, hvor Kirken fremskaffede nødhjælp og generatorer. De fleste kunne vende hjem, da vandet var sunket.

Selv om 23 omkom i oversvømmelserne, og der skete omfattende skader på ejendomme, mistede ingen af Kirkens medlemmer eller missionærer livet.

For at hjælpe dem, der var ramt af oversvømmelserne, pakkede Kirkens medlemmer i Buenos Aires 5000 kasser med mad og sendte dem til området omkring Santa Fe. Kasserne, der bl.a. indeholder hovedernæringsmidler som f.eks. olie, mel og sukker, kunne dække en families behov i en uge. Medlemmerne uddelte kasserne gratis fra kirkebygningerne til de nødstedte medlemmer og andre som tegn på deres venskab.

Kirken købte desuden medicin, som den skænkede til Sundhedsministeriet i Argentina, og gav mange medlemmer tæpper og puder. Kirkens Humanitærcenter i Salt Lake City sendte endvidere tre containere med vintertøj for at hjælpe de evakuerede i den kommende vintertid. ■

SARS koster søster livet i Taiwan, påvirker Kirken i Asien

Emily Chien og Linda Thornell

»Hvordan har vores datter det?« var de sidste ord, som Chen Ching-chiu sagde til sin mand, Tang Shih Hu, da de talte i telefon, inden hun den 1. maj bukkede under for den dødelige og yderst akutte luftvejssygdom SARS. Søster Chen, som var oversygeplejerske på ottende sal på Taipei Kommunehospital i Ho Ping, blev under sit arbejde med patienterne smittet med SARS.

Søster Chen, 47 år, var den første blandt plejepersonale i Taiwan, som døde af sygdommen. »Hendes uegennyttige ånd … er et eksempel for alt plejepersonale,« sagde Taiwans præsident, Chen Shui-bian. Regeringen tildelte posthumt søster Chen en officiel anerkendelse. Taipeis borgmester, Ma Ying-jeou, og en gruppe kommunalpolitikere holdt et minuts stilhed dagen efter hendes død. Borgmester Ma kaldte søster Chen »den første soldat, som har givet sit liv i kampen mod SARS.« Byen har æret søster Chen ved at indskrive hendes navn på byens martyrgrav.

Søster Chen blev døbt i januar 2002. Hun efterlader sig sin mand og deres syvårige datter, Chia Ju. De er medlem af Hsin Tien Ward i Taipei Vestlige Stav. I Hong Kong støttede Kirken bystyrets forholdsregler ved at aflyse møderne i Kirken fra uge til uge i april. Templet i Hong Kong var lukket fra den 29. marts til den 24. april. I denne tid blev der gjort hovedrent i kirkebygningerne og -kontorerne. Missionærerne og medlemmerne blev opfordret til at gøre rent i deres hjem og træffe fornuftige forholdsregler, hvor de færdedes.

Med de lokale kirkelederes godkendelse afholdt familierne nadvermøde i deres hjem. Søster Lily Lew

FOTO: DET ASIATISKE OMRÅDES INFORMATIONSAFDELING

Ricky Wong og hans familie afholder kirkemøder i deres hjem under SARS-krisen. Sygdommen har kostet en søster livet i Taiwan og påvirket Kirkens arbejde i Asien.

fra Victoria Første Gren (engelsk) i Hong Kong Internationale Distrikt fortalte om en vidunderlig oplevelse ved familiens nadvermøde. Hendes mand, Gary, som er grenspræsident, velsignede nadveren, og deres 12-årige søn, Christopher, omdelte den. Christopher spillede salmen »Press Forward, Saints« på klaveret, og deres syvårige datter, Samatha, dirigerede. Som lektion fortalte de tre mindste børn beretningen om Kristi opstandelse og brugte billeder fra *Evangelisk kunst*.

Nogle steder, hvor der ikke er nogen præstedømmebærer til at velsigne nadveren, tilbragte familierne sabbatten med at læse i skriften og i Kirkens undervisningsmaterialer.

»Mange familier har fortalt, at de har oplevet de mest åndelige og hellige øjeblikke i deres liv ved disse nadvermøder,« siger ældste John B. Dickson, præsident for Det Asiatiske Område. »Men en af de største velsignelser kommer, når vi ser de hellige længes efter at kunne være sammen igen.«

Missionærerne måtte også foretage tilpasninger i deres arbejde. De er ophørt med den vestlige skik at give hinanden hånden og bruger den kinesiske måde at hilse på ved at samle hænderne foran sig og bukke let eller ved at hilse med ord. Derudover underviser missionærerne i parker eller en eller to undersøgere ad gangen i klasseværelser i kirken for at begrænse antallet af mennesker i lukkede rum.

Også Kirkens medlemmer har ydet humanitærhjælp. Hellige fra områderne Kwun Tong og Tai Po i Hong Kong mødtes den 17. maj for at pakke SARS-hygiejnekasser, der skulle uddeles til 3000 familier og enkeltpersoner. Kasserne blev givet til folk med lav indkomst, som ikke kunne købe sikkerhedsmidler for at hindre spredningen af SARS.

Eftersom sygdommen menes at spredes ved hoste, nys eller håndkontakt og kan overleve på overflader i et døgn, var der 50 ansigtsmasker, desinficerende creme, flydende sæbe, blegemiddel og et papir med sundhedsforskrifter. Kasserne indeholdt nok til, at folk kunne klare sig i adskillige uger.

Desuden gav Kirken 78 kasser udstyr til Nethersole Hospital i Tai Po med en uges forbrug til beskyttelse af sundhedspersonalet. Udstyret omfattede ansigtsmasker, operationskitler, sterilt tøj, kapper, kedeldragter, skoovertræk og tøj til patienterne. ■

FOTO: DET ASIATISKE OMRÅDES INFORMATIONSAFDELING

Medlemmer af Kirken i Hong Kong pakker hygiejnekasser til trængende familier. God hygiejne har vist sig at begrænse spredningen af SARS, en virus som har ramt Asien særligt hårdt.

Stærke familier er nøglen til fremtiden, fortæller præsident Hinckley nationalt forum

At styrke familien er af »afgørende betydning for at bygge bro til fremtiden,« sagde præsident Hinckley til 6500 tilhører på University of Denver i Colorado den 22. april. Samfundet kan ikke ødelægge familien – med de værdier, det må bygge på – uden at underminere landets styrke, sagde han.

»Den største udfordring, som dette land står over for, er efter min mening familiernes problem, som forårsages af vildledte forældre og giver vildledte børn,« sagde præsident Hinckley. »Familien er samfundets vigtigste enhed. Jeg tror på, at den er indstiftet af den Almægtige. Et land kan ikke nå længere, end dets familiers styrke tillader.«

Talen var en del af en række taler i 2003, sponseret af Colorado State University og University of Denver. »Bro til fremtiden: Amerikansk historie og værdier i lyset af den 11. september« er en udforskning af de amerikanske værdier, sagde rektor ved University of Denver, Daniel L. Ritchie. Blandt de øvrige talere kan nævnes tidligere senator John Glenn, general H. Norman Schwarzkopf, ærkebiskop Desmond M. Tutu samt avisredaktøren George F. Will.

Rektor Ritchie sagde til *Church News*, at præsident Hinckley blev opfordret til at tale på grund af hans internationale ry og forummets arrangørers ønske om at lære mere om de værdier, han belærer om.

Præsident Hinckley nævnte krigen i Irak og bemærkede, at der stadig er meget at gøre for at skabe fred i verden. »Men,« tilføjede han, »der er broer, som vi må bygge, ikke kun uden for, men i vores land, vigtige broer, foruden hvilke landet vil opleve yderligere forfald.«

Præsident Hinckley forklarede, at det ikke er stedet eller »hjemmets fysiske rammer«, men forældrene, der er afgørende for et hjems kvalitet.

»Når vi tænker på fremtiden, ser jeg kun ringe mulighed for at forbedre vores værdier, medmindre vi kan styrke ansvarsfølelsen og accepten af den afgørende kendsgerning, at det er et enormt og livslangt ansvar at være far og mor,« sagde han.

Præsident Hinckley nævnte flere faktorer, som har ført familierne til deres nuværende tilstand, heriblandt pornografi, narkotika, skilsmisse og »resultaterne af tøjlesløs sex.« Han gav råd om, hvordan familierne kan gøres bedre og stærkere, fremlagde familieaftenprogrammet og opfordrede familierne til at se hen til Gud.

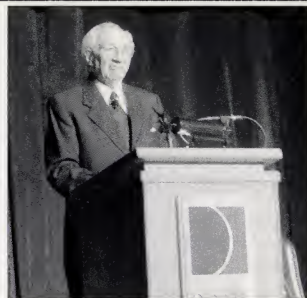

FOTO: SUSAN SCHAEFER, *CHURCH NEWS*

Præsident Gordon B. Hinckley taler i Denver i Colorado om behovet for at styrke familierne.

»Jeg vil påstå, at hvis vi vil arbejde på at vende familierne i Amerika til Gud, og hvis de vil anerkende ham som vores guddommelige Fader, som universets hersker, som ham der giver alt godt, vil der ske vidunderlige ting,« sagde han.

Hvis vi, som enkeltpersoner og som forældre, vil bruge vores kræfter på at læse gode bøger i hjemmet, bl.a. læse i skriften, ønske at få en uddannelse og være høflige over for hinanden, sagde præsident Hinckley, da kan et land, som er en militær stormagt, blive et moralsk lys for verden. ■

Fra Church News, *26. april 2003.*

BYU opretter et professorat opkaldt efter Marjorie Pay Hinckley

Ved en ceremoni den 29. april på Brigham Young University, stiftede universitetet Marjorie Pay Hinckley-professoratet i Socialt Arbejde og Samfundsvidenskab.

Søster Hinckley overværede ceremonien sammen med sin mand,

præsident Gordon B. Hinckley, og medlemmer af familierne Hinckley og Pay. Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, samt ældste Richard G. Scott og ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum var også til stede.

Det var også præsident og søster Hinckleys 66 års bryllupsdag.

De problemer, der omgiver ægteskaberne og familierne, er store, sagde tidligere rektor for universitetet, ældste Merrill J. Bateman fra De Halvfjerds, men søster Hinckleys liv kan være til trøst og velsignelse for mange. »Hun udstråler stor glæde og optimisme.«

Søster Hinckley var tydeligt overvældet over anerkendelsen. »Jeg ser det som en stor ære og en overraskelse, der gør mig noget beklemt. Jeg bliver ikke alene hyldet med dette professorat, men jeg er også noget rørt, eftersom vi har 66 års bryllupsdag.«

»Der er intet, som verden har større behov for end stærke hjem og stærke familier,« sagde hun.

Præsident Hinckley udtrykte sin taknemmelighed for sin ledsager gennem 66 år. »Hun har været en fantastisk mor, en fantastisk bedstemor, en fantastisk ven og en fantastisk nabo og en velgører af den bedste slags,« sagde han.

Adskillige har doneret store beløb i søster Hinckleys navn til denne stilling, sagde præsident Bateman. Den vil have fire hovedformål: At hjælpe fakultetsmedlemmer og studerende med at fokusere på familien gennem forskning og uddannelse, at udvide undervisningen ved foredrag og mentor-vejledning, at øge samfundets engagement i familieanliggender og at tjene. ■

FOTO: BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY

Marjorie Pay Hinckley, præsident Gordon B. Hinckleys hustru, blev på Brigham Young University hyldet med et professorat, der har fået navn efter hende.

Præsident Hinckley modtager sin 9. æresdoktorgrad

Præsident Gordon B. Hinckley blev rost til skyerne som »en ung mand, der besluttede, at han ikke ville gøre som de andre«, og som blev »en stor leder inden for tro, uddannelse og høje idealer, hvilket har påvirket mennesker i hele verden«. Den 6. maj blev han af Salt Lake Community College tildelt en æresdoktorgrad.

Præsident Hinckley var blandt fire, som blev tildelt en æresdoktorgrad ved en fest, der blev afholdt af skolens rektor, H. Lynn Cundiff. Det er profetens niende æresdoktorgrad. ■

FOTO: SCOTT G. WINTERTON, *CHURCH NEWS*

Herover: Randall Mackey, til venstre, bestyrelsesformand for Salt Lake Community College, overrækker præsident Gordon B. Hinckley en æresdoktorgrad.

Kunstnere udmærker sig i konkurrence

Lisa Ann Jackson

Den sjette internationale kunstkonkurrence, som omfattede værker lige fra traditionelle oliemalerier til collager af perler og halm, og som er sponseret af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie, har tildelt priser til sidste dages hellige kunstnere fra hele verden.

»Dette er en af de fineste samlinger af kunst med sidste dages helligt islæt,« siger inspektøren for Kirkens museum, Robert O. Davis, der har været dommer ved konkurrencen. »Kunstnerne har indsendt værker, der er ambitiøse og gennemtænkte,

og som på levende vis udtrykker deres visuelle indhold.«

Konkurrencens tema var »Sidste dages hellige i går og i dag: Tro, historie og liv« og tiltrak over 700 kunstværker fra sidste dages hellige kunstnere fra 30 lande. Blandt de indsendte værker blev 171 udvalgt til udstilling ved museets sjette internationale kunstkonkurrence. Tyve værker blev tildelt en præmie på 500 dollars hver, og seks af værkerne blev tildelt en »købspræmie« og blev en del af museets permanente samling.

Udstillingen kan ses på Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie til og med september. Den kan også ses på **www.lds.org/museum**. Klik på de engelske ord »Exhibits and Galleries«, »Current Exhibits« og dernæst »Sixth International Art Competition«.

Konkurrencen i år tiltrak en bred vifte kunstværker. Blandt de præmierede var et håndknyttet tæppe med et billede af Lehis syn af livets træ, et akrylmaleri på papier-mâché med billeder fra Kirkens historie i vor tid samt et foto af en lejlighed, der er tapetseret med billeder af Frelseren og Kirkens ledere, en bronzestatue af børn der venter spændt ved postkassen på brev fra deres missionærbror, samt et værk der skildrer universet.

»Kunstværkerne omfatter mange forskellige stilarter, kunstformer og kulturelle synspunkter«, siger bror Davis. Og det er netop formålet med konkurrencen. De ansatte ved museet håber at kunne opmuntre sidste dages hellige kunstnere, både professionelle og amatører, til at skabe værker, der viser evangeliet gennem kunstnernes personlige og kulturelle øjne. Museet håber at kunne opløfte de besøgende med evangeliecentreret kunst og at kunne opdage kunstnere, som Kirken kan bruge fremover – til at udføre kunstværker i f.eks. templer, besøgscentre eller Kirkens blade.

Bror Davis nævner eksemplet med Walter Rane. Han var en talentfuld kunstner, som ellers ikke malede religiøse motiver. Men de ansatte ved Kirkens museum fattede stor interesse for hans talent og stil og opfordrede ham til at arbejde med religiøse temaer. I dag har bror Rane malet adskillige malerier til Kirkens museum og andre formål.

»Vi opdager virkelig kunstnere i forbindelse med konkurrencen, og det er et af vore mål,« siger bror Davis. »Vi forsøger at opmuntre kunstnere i hele verden, som aldrig har deltaget før, til at indsende værker, og også dem, hvis værker vi har set før.«

Museet er allerede ved at planlægge den syvende internationale kunstkonkurrence, der afholdes i 2006. Temaet er »Vores tros arv«. Oplysninger om den næste konkurrence kan ses på **www.lds.org/museum**. ■

FOTO: KIRKENS MUSEUM FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE

Dette billede, udført med ridseteknik, Brightly Beams Our Father's Mercy, af Joseph Lasura, er en af den 171 kunstgenstande, der blev udstillet på den sjette internationale kunstkonkurrence.

FOTO: DOUGLAS B. HART, CHURCH NEWS

Den første kirkebygning i Guyana blev indviet i marts, 15 år efter de første missionærer kom dertil. I dag er Guyana det hurtigst voksende området i Den Vestindiske Mission.

Første kirkebygning i Guyana indviet

Wayne Barrow

Indvielsen af den første kirkebygning i Guyana, en republik i det britiske statssamfund, der ligger mellem Venezuela og Surinam ud for Sydamerikas nordkyst, er en milepæl i Kirkens fremgang på stedet, efter de første missionærer kom for 15 år siden.

Der er nu 1250 medlemmer af Kirken i fire grene, hvilket er en tidobling på ti år. Guyana er det hurtigst voksende område i Den Vestindiske Mission, sagde præsident M. Don Van Noy.

Samtidig med at den første kirkebygning er blevet indviet i Georgetown, »er der bugnende fyldt i begge grene, og vi er nødt til at dele dem,« siger præsident Van Noy. »Hver gren udfylder kirkebygningen.« Han håber, at der snart kan blive opført flere bygninger i byerne New Amsterdam og Parika.

»Jeg betragter Kirkens fremtid i Guyana som vældig god«, sagde han. Indvielsen af kirkebygningen den 15. marts, hvor 250 medlemmer deltog, er et eksempel på Kirken i aktion.

Præsident Van Noy bad i sin indvielsesbøn for, at medlemmerne ville »bruge bygningen som tilflugtssted i svære tider og som et sted at glæde sig over vor himmelske Faders herlighed.«

Ved indvielsen talte også Georgetowns borgmester, Hamilton Green. Han udtrykte sin værdsættelse af Kirkens »styrke af og interesse for sine medlemmer« og bemærkede Kirkens »interesse i familie og samfund.«

Denne begivenhed, sagde borgmester Green, bør »bruges som katalysator til, at medlemmerne, ældsterne og missionærerne« vil bede Guyanas ledere om at »stillet sig ved roret i vore skibe« og styre Guyana på retfærdighedens kurs. Han påpegede, at han var særligt imponeret over og glad for alle de unge, der deltog i begivenheden.

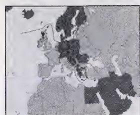
Præsident Remo Augustus Kippins fra Georgetown Gren talte om forfølgelsen af de hellige førhen og sagde, at de trods strabadserne holdt ud. »Det må medlemmerne i Guyana huske på og samle tro gennem disse erfaringer,« sagde han ved indvielsen.

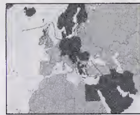
Præsident Leyland Mingo fra Garden Park Gren, som deler kirkebygning med Georgetown Gren, gav et historisk perspektiv af den foregående lejede kirkebygning i Guyana, hvor »det også regnede inde, når det regnede udenfor. Når det regnede meget, blev stueetagen oversvømmet.« Han takkede for den nye bygning og tilføjede, at de sidste dages hellige skal »ses som gørende godt« i alle henseender, for Herren Jesus Kristus er Kirkens overhoved.

De første missionærer kom til Guyana i 1988, og et år senere blev Kirken anerkendt officielt. Snart derefter, den 17. marts 1989, blev der oprettet en gren med 23 medlemmer. Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum besøgte og indviede landet til forkyndelse af evangeliet.

Guyanas statsoverhoved på det tidspunkt, Desmond Hoyte, var gæst ved en middag i 1992, afholdt af ældste Stephen D. Nadauld, som dengang var halvfjerdser og medlem af præsidentskabet for Det Nordamerikanske Sydøstlige Område. Landet var en del af Trinidad og Tobago Mission indtil 1994, hvor det blev en del af Den Vestindiske Mission. ■

Fra Church News, *19. april 2003.*

Familiedagen 2003

Lørdag den 3. maj åbnede stavsbygningen på Maglegårds Allé i Søborg dørene til den årlige Familiedag i tidsrummet 12:30 til 16:30.

Dette var anden gang i det, der er planlagt til at blive en tilbagevendende maj-begivenhed.

Familiedagen er en aktivitet rettet mod både ikke-medlemmer og medlemmer. Den har intet missionerende indhold udover budskabet, at det er sjovt at være en familie.

Grunden til, at Familiedagen er lagt i maj, er, at FN for adskillige år siden udnævnte den 15. maj som Familiedag. Familie er noget de fleste uanset tro kan relatere til, og det er en god chance for at vise vores omgivelser, hvad vi står for.

Forud var der gået et enormt stykke arbejde, ledet af Heidi Ringheim som tovholder, men trækkende på adskillige medlemmer over hele Sjælland.

Der var blevet sendt 700 plakater ud til biblioteker, og Søborg Wards AP og UP havde ugen før uddelt 1700 flyers i området omkring Maglegårds Allé. Samme AP/UP havde også pakket samtlige plakater til afsendelse. De havde i hvert fald ingen problemer med at huske datoen for Familiedagen!

Der var lagt et spændende program:

Der var idé-boder, hvor man kunne få inspiration til en sjov fødselsdag, aktiviteter uden for hjemmet eller ideer til sprogstimulerende aktiviteter. Boden, der rykkede mest, var nok den, hvor man kunne smage mad, der var produceret af enkle forrådsprodukter. Det kom vist bag på de fleste af de tilstedeværende, at det rent faktisk smagte godt! Slut med dårlige undskyldninger for ikke at bruge af forrådet!

FOTO: LASSE MEILSØE

Josephine Hall Hansen og Ane Marie Kofod laver silketryk.

Udover idé-boderne var der værksteder, hvor man kunne lave sit eget familietræ, dygtigt ledet af Helen Meilsøe, eller skabe ting ud af hjemmelavet modellervoks, under opsyn af Florence Edsberg, eller kreere sit eget T-shirtmotiv og få det trykt på en T-shirt, tålmodigt assisteret af Ane Marie Kofod.

For børnene alene var der tegnekonkurrence. Børnene kunne medbringe deres tegning eller tegne den på stedet. Det var et hit. Det vides ikke, om det er fordi, vi har specielt mange kunstneriske talenter i Storkøbenhavn, eller om det var tilfældigt, men alle tegningerne var fantastiske i deres farvevalg og detaljer. Det må have været svært at være dommerpanel, men langt om længe blev der kåret en vinder i hver deres kategori.

Én ting er at være familie, en anden ting er at kunne samarbejde. Til dagen var der kreeret en familiedyst, hvor man skulle teste samarbejdsevner, hurtighed, styrke og mod. Vi formoder, at alle fik lært lidt mere om dem selv, deres ægtefælle og børn i det forløb. Det står alle frit for at gå i træningslejr til næste års prøvelser med det samme.

FOTO: LASSE MEILSØE

Belle Hall Hansen vandt dagens tegnekonkurrence.

Under hele arrangementet var der en aldeles velassorteret café, hvor man for meget billige penge kunne læske ganen og stille sulten.

Dagens scoop var foredraget af Pia Ringheim, der i mange år var leder af Stephen Coveys Familie og Hjem-afdeling. Godt nok havde vi helt ekstraordinært haft mulighed for at opleve manden selv tirsdagen før, men Pia Ringheim løftede arven flot, da hun på dansk gennemgik De 7 Gode Vaner for Familien. Meget generøst var der en bog og oversat materiale til hver familieenhed til stede. Salen var fuld, og vi formoder, at alle, der deltog, nu har redskaberne til at arbejde videre med disse input.

Familiedagen var et stort arbejde at arrangere og sætte op for de involverede. Vi takker alle, der deltog, og alle der hjalp med at få dagen til at hænge sammen.

Hvis alt går som planlagt, vil næste års Familiedag finde sted kort efter åbenthus-ugerne i templet. Det er alle tiders chance for os at få endnu flere af vores venner med, så vi uanset tro kan hygge os sammen med vores familier med sjove aktiviteter. ■

Kristina Bendeke,
informationsformidler, Søborg Ward.

Kirken i Danmark indstifter ny »Familiepris«

I anledning af at næste år (2004) er 10-års jubilæet for det internationale Familieår har Kirkens Informations- og Samfundstjeneste indstiftet en ny pris, »Familieprisen«. Prisen vil første gang blive uddelt på FN's internationale familiedag den 15. maj 2004, og fremover er det planen at uddele prisen hvert år på den internationale familiedag.

Til støtte for familiens rolle i det danske samfund

Formålet med prisen er at opmuntre og anspore en person eller en organisation, der aktivt arbejder for at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel, eller som har ydet en betydelig indsats for at fremme og støtte familiens rolle i det danske samfund. Samtidig forventer vi, at uddelingen af prisen vil være en god anledning til at gøre opmærksom på Kirkens indstilling til familiens betydning.

FOTO: A. M. ANDERSSON

»Family ties« porcelænsfiguren, som er en del af Familieprisen.

Hvem kan modtage prisen?

Kriterierne for at være værdig til at modtage Familieprisen er, at personen eller organisationen har ydet en væsentlig indsats for at enten -

- skabe opmærksomhed omkring vigtigheden af stærke, velfungerende familier som basis for et velfungerende samfund
- skabe offentlig opmærksomhed på familien som resurse
- skabe gode rammer for forældre og børns samvær
- styrke familier og forebygge splittelse af familier
- styrke og udbrede sunde familieværdier og traditioner

Medlemmerne spiller en vigtig rolle

Medlemmer af Kirken kan ikke indstilles til prisen. Til gengæld vil medlemmerne spille en rigtig vigtig rolle i udvælgelsen af prismodtageren. Det er nemlig medlemmerne i Københavns Stav og Århus Stav, som skal indstille kandidater til prisen. Alle medlemmer har ret til at komme med indstillinger. Faktisk er det helt afgørende, at vi modtager indstillinger på mange gode kandidater for at kunne foretage en udvælgelse på et

ordentlig grundlag. Vi håber derfor, at medlemmerne rundt om i enhederne har antennerne ude, når I hører om nogen, som kunne være en værdig kandidat. Det kan være gennem medierne, gennem jeres kontakter i jeres nærområder, eller nogen I kender.

Indstillinger til prisen kan foregå hele året på en særlig indstillingsblanket, som man kan få hos biskoppen. Dog skal indstillinger til Familieprisen være Familiepriskomiteen i hænde inden den 15. april for at komme i betragtning til årets uddeling.

Familieprisen

Selve prisen består af porcelænsfiguren »Family Ties« og derudover selvfølgelig den ekstra opmærksomhed omkring det arbejde, som prismodtageren udfører. I forbindelse med prisoverrækkelsen vil der blive holdt en reception, som pressen også inviteres med til. På den måde vil prisuddelingen også give en god anledning til at øge opmærksomheden på Kirken og dens indstilling til familien. ■

Møde med Bertel Haarder

FOTO: NIELS OVE ANDERSEN

Fra venstre ses Marlin K. Jensen fra områdepræsidentskabet, minister for integration og europæiske anliggender Bertel Haarder, Københavns stavspræsident Jens Hjarup Andersen og missionspræsident Hudson.

På foranledning af Ford Stevenson, formand for »Friends and Descendants of Denmark«, blev et møde arrangeret mellem Bertel Haarder, minister for integration og europæiske anliggender, og ældste Marlin K. Jensen, andenrådgiver i områdepræsidentskabet. Dette møde foregik på Bertel Haarders kontor fredag den 14. februar.

Med til mødet var desuden stavspræsident Jens Hjarup Andersen, missionspræsident Gary Hudson og Kirkens informationschef i Danmark Niels-Ove Andersen.

Bertel Haarder modtog delegationen med stor åbenhed og høflighed og udtrykte sin respekt for Kirkens standpunkter, specielt hvad angår vores tro på familiens positive betydning for samfundets udvikling. I forbindelse med dette emne blev Kirkens reklamer for familien (Homefront) bragt på banen for at vurdere mulighederne for, at disse kunne præsenteres i danske medier.

Dette er ikke muligt på nuværende tidspunkt, da dansk lovgivning forbyder reklame med religiøse eller politiske budskaber.

Ældste Jensen udtrykte en tak for ministerens interesse i vores kirke og dens principper og overbragte Bertel Haarder en speciel CD med Mormontabernakelkoret samt præsident Gordon B. Hinckleys bog »Standing for Something«. Bertel Haarder har en forkærlighed for Mormontabernakelkoret og dets musik og blev specielt begejstret, da delegationen kunne bekræfte, at koret vil besøge og optræde i Danmark i 2005, samme år vi fejrer vores nationale digter H. C. Andersen, og samme år vi som kirke kan mindes Joseph Smiths 200 års fødselsdag.

Bertel Haarder blev naturligvis informeret om vores byggeri af templet på Priorvej og blev inviteret til sammen med sin familie at komme til de åbenthus-arrangement, Kirken vil afholde i foråret 2004. Ministeren modtog med taknemmelighed invitationen og sagde, at det var en ære for København, at de sidste dages hellige havde besluttet at bygge og placere deres tempel i Danmarks hovedstad. ■

Jens Hjarup Andersen,
stavspræsident i Københavns Stav.

FOTO: ERSZÉBET BERNSCHERER

De nye telte uden for kirkebygningen i Søborg.

Er Ægyptens pyramider flyttet til Søborg?

Lørdag morgen d. 10. maj mødte der de morgenfriske i Søborg et underligt syn. Tre pyramider af stof stod uden for kirken på Maglegårds Allé. De forbipasserende, der ikke var helt vågne, blev det, da de gned øjnene en ekstra gang. En svag røg kom op af et rør i midten. Hvad var dog det?

Det var såmænd »bare« Søborg Wards AP/UP'ere, der indviede deres nye telte, som slet ikke hedder telte men lavvu'er. De fleste naturfolk, som har haft brug for at kunne flytte med deres bolig, har en telttype som de indianske tipier og de samiske lavvuer. De er praktiske, for man kan i modsætning til andre telttyper også have bål eller varmeovn i dem. Og så er de nemme at sætte op og tage ned. Lavvuerne var sat op i løbet af aftenen, og skulle den efterfølgende dag danne rammen for et loppemarked, der var et indtjeningsprojekt til Søborg Wards spejderkasse. En wardsaktivitet, der blev et eksempel på, hvordan en lille idé kan blive til et helt wardsprojekt.

Ideen til et loppemarked blev barslet allerede ved juletid, men af forskellige årsager, blev den ikke ført ud i livet. Samtidig blev wardets spejdere velsignet med en arv, der gjorde det muligt at indkøbe nye telte. Kravet til teltene var, at de skulle kunne bruges af alle grupper til flere arrangementer, men primært til AP/UP, så man havde noget stort, som man kunne samles i på de store lejre. Valget fald på den norske telttype lavvu.

Nu skulle der findes anvendelse for de nye telte, og ideen med et loppemarked blev taget frem igen. Og den voksede til også at involvere mange medlemmer samt forråds- og aktivitetskomiteen.

Effekter skulle indsamles og sorteres, kirken skulle reserveres, plakater skulle op, fredag aften skulle teltene sættes op, de sidste effekter skulle sorteres, der skulle overnattes i teltene, (så de ikke forsvandt), mad til de unge fredag, mad til wardet skulle planlægges og laves, smagsprøver og varer til forrådsboden skulle skaffes plus det løse, der altid opstår uforudset, og loppemarkedet skulle starte lørdag d. 10 maj klokken 12:00. Det lød da meget nemt.

Men det viste sig, at det ikke var helt nemt at få teltene fra Norge til Danmark (Norge er ikke i EU), og det gjorde det ikke bedre, at der var lidt fejlleveringer. Da alt burde være på plads, havde DFDS Transport lige »mistet« et teltstativ!! Alt havde taget uendelig lang tid og kostet rigtig mange telefonopringninger. Det var næsten ikke til at bære bare én dag før det store arrangement. Men der skete simpelthen et mirakel. Torsdag eftermiddag blev der tryllet et nyt stativ frem, DFDS tog telefonen 1. gang, og fredag den 9. blev stativet afleveret af DFDS Transport.

Allerede onsdag aften havde hele GUF-salen summet af et virvar af unge mennesker, ledere, hjælpere, loppeting og borde. Alt blev samlet i mellemgangen, så GUF salen kunne bruges resten af ugen. Fredag aften blev der igen knoklet af flittige AP/UP'ere, og da vi fik teltstængerne var jublen stor, men ak ... Ringen, der skulle holde stængerne på plads, brast i en dårlig svejsning! Igen fik vi englehjælp i form af et medlem, der

lige tog turen fra Kastrup til Søborg og fiksede det på under en halv time. Et stort tak.

Sent fredag aften fald roen over Maglegårds Allé 83. Spaghettisovsen, som wardets medlemmer kom med, var super, og der blev hygget i teltene. Allerede klokken 5 lørdag morgen var nogle friske UP'ere oppe (luften var meget frisk) og snakken gik. Efter lidt varm saft kom roen tilbage og først omkring klokken 8 kom der liv i soveposerne. Der blev serveret nybagte snegle og varme rundstykker til de seje, der havde overnattet ude, og så blev der igen knoklet. Alt blev hentet inde fra bygningen, for om lørdagen var der i GUF-salen basketball, folkedans og teaterprøver på The Garden. Der blev prismærket, og det sidste tøj blev hængt op. Vi skulle jo være klar til at starte klokken 12. Allerede klokken 9 kom de første kunder, og hvad gør man så? Det var vi ikke helt forberedte på. »Hvorfor har vi ikke set nogen reklamer i avisen?« blev vi spurgt. Faktisk havde vi holdt lav profil, da vi ikke vidste, hvor meget vi fik til salg. Men vores frygt blev gjort til skamme. Der var blevet doneret utroligt mange gode ting og sager. Alt fra vridemaskine, flotte nye tennisketsjere, mormors porcelænsopsatser med guldkanter, næsten nyt tøj og fint køkkengrej til parfumer, lamper, pakker med bleer og engle kunne købes. De første kunder blev afvist. Kom igen klokken 12. Men klokken 11 havde vi fuld gang i salget. Og til damen fra Frederiksberg, der gik forgæves: Der står en hvid skål og venter.

Hele kirken, forpladsen og græsplænen summede af liv. Selv ude på vejen gik salget strålende. Bilvask med støvsugning blev en stor succes, og hvor mange pandekager der blev bagt og solgt i lavvuen, er der vist ikke helt talt på. Men de smagte godt, og der var gang i panderne i teltet til det sidste.

Vejret havde hele ugen været temmelig vådt, men lige præcis den lørdag holdt det tørt. Vore bønner var blevet hørt. Men pludselig trak himlen sig sammen og blev meget mørk og truende. Samtidig fik vi telefonisk at vide: »Det styrter ned med regn flere steder rundt om Søborg«. En rask beslutning blev taget: Vi skal have pakket sammen, inden vi »drukner!« Hurtigt kom teltene ned, og boderne blev ryddet, mens skyerne holdt sig lige over os. Det var egentlig planlagt, at der skulle være serveret mad til alle om eftermiddagen, men i forbindelse med den hurtige sammenpakning var der ikke så mange mennesker tilbage. Som alt i den interaktive proces, det havde været at få vores loppemarked op at stå, så blev det anderledes end først planlagt. De seje, der blev til slut, fik dejlig chili con carne. Dagen efter, søndag, var

FOTO: ERSZÉBET BERNSCHERER

Handlende gjorde nogle gode kup ved loppemarkedet.

det mors dag, og der var chili til alle efter møderne om eftermiddagen.

På trods af at ikke alt gik som planlagt, var det en dejlig, hyggelig dag for wardet. Vi havde mindst 120 gæster fra gaden (tænk hvis vi havde haft annonceret), og vi fik et fint overskud. Vi lærte en masse om at få alle Kirkens organisationer til at arbejde sammen, og vi fik en masse erfaring med, hvordan man holder loppemarked. Hvem ved, måske kan det blive tradition at holde forårsloppemarked i Søborg Ward. ■

Erszébet Bernscherer, Søborg Ward.

Missionærbrev fra Norge

Den 18. november 2002 påbegyndte jeg min mission tidligt om morgenen, hvor jeg skulle flyve fra Kastrup Lufthavn til Salt Lake City. Det var meget vemodigt, for det indebar også, at jeg måtte tage afsked med min familie, som jeg ikke ville se i to år.

Jeg rejste via London og Chicago, og i Salt Lake City blev jeg hentet af Travis Rigby, der tidligere har tjent som missionær i Danmark. Han sørgede for, at vi kunne overnatte hos hans søster i Salt Lake City, for hans hus lå for langt ude.

Næste morgen kørte vi til Tempelpladsen, så jeg kunne få den oplevelse med. Efter en god rundtur på Tempelpladsen, hor jeg bl.a. traf søster Klausen fra Ålborg Ward, kørte vi til Provo, hvor jeg skulle møde på Missionærskolen.

Min første dag her var meget afslappende. Jeg hørte til de tidligt ankomne, for jeg kom en tirsdag, og de fleste ankommer om onsdagen, hvor der er velkomst. Her kommer venner og familie.

Men min første dag blev jeg sat sammen med tre kammerater, som jeg skulle dele værelse med. Vi havde et par klasser den dag. Næste dag kom resten af den store gruppe nye missionærer, og vi skulle alle samles til velkomst i den store konferencesal. Jeg havde ikke min egen familie med, men jeg har nogle slægtninge i Provo, som havde valgt at være sammen med mig på den store velkomstdag for alle de nye missionærer. Efter velkomsten skilles man. Familien går én vej, og vi missionærer en anden.

Vi skulle gennem lægetjek, have bøger, have at vide hvem vores nye kammerat var, og hvor vi skulle bo.

Da jeg endelig var færdig med alle mine lægeundersøgelser, og de havde givet mig de vaccinationer, jeg skulle have, skulle jeg op på mit midlertidige værelse og hente min bagage og bringe den til det nye sted, jeg skulle bo. Min nye kammerat hed ældste Freeman. Han skulle på mission i Danmark. De andre på mit værelse skulle til Norge ligesom jeg.

Jeg havde en god tid på Missionærskolen på trods af, at jeg kun var der i tre uger, hvor jeg lærte, hvordan jeg skulle undervise osv. Sproget kunne jeg, før jeg kom til Missionærskolen.

Den 9. december ankom jeg til Oslo Lufthavn og blev modtaget af et missionærægtepar, som tjener på missionskontoret. Missionspræsidenten og hans assistenter var til zonekonference i Stavanger den dag, så de havde ikke mulighed for at hente mig.

Da jeg skulle hente min bagage, var min kuffert ødelagt. Jeg meldte det til SAS, og de var villige til at henvise mig til en butik, hvor jeg kunne vælge en ny kuffert.

Senere samme dag tog ældsterne og jeg ud for at undervise to unge mænd i første lektion, og senere underviste vi et nyt medlem i 4. lektion for nye medlemmer. Det var herligt allerede første dag i missionsmarken at få mulighed for at undervise.

Da vi kom til ældsternes lejlighed, hvor også missionspræsidentens assistenter bor, fortalte en af assistenterne, hvor jeg skulle tjene. Jeg blev meget overrasket, da han sagde Bodø, for på Missionærskolen havde vores lærer fortalt, at om vinteren er der meget koldt og mørkt hele dagen. Så jeg blev jo lidt nervøs for, hvordan jeg ville kunne takle mørketiden, for når solen er borte, bliver man meget let deprimeret. Samtidig var vores

lejlighed en firemands lejlighed, og den var meget trang.

Men på trods af mørketiden gik missioneringen frem. Min første kammerat hed ældste Turner. Jeg arbejdede sammen med ham i to måneder. Ældste Albrecht blev min næste kammerat, og det blev til fire måneder i mørke Bodø. De sidste måneder gik lettere, fordi det blev lysere og lysere, og solen kom frem.

Bodø Gren har ca. 30 medlemmer, så vi havde selvfølgelig travlt med at skaffe en masse nye interesserede til denne lille gren.

Faktisk havde vi en masse undersøgere, som er utroligt interesserede. Nogle af dem nærmer sig dåb, og det er det mest vidunderlige, når undersøgerne kan fortælle om deres oplevelser med at studere og bede, og når de har følt den Helligånd. Da er det, at undersøgeren ved at samarbejde og lytte til den Helligånd arbejder sig frem mod at lade sig døbe.

I Bodø er der meget flot natur, flotte høje fjelde, og så er der nordlys. Det er utroligt flot at se på; det bevæger sig som bølger henover himlen.

Så på trods af en kold, våd og mørk tid blev det lysere tider, og folk på gaden blev mere modtagelige og havde til og med et smil på læberne.

Da næste forflyttelsesdag kom den 26. marts, skulle jeg flytte ned til Moss. Det var lidt af en overraskelse, men jeg syntes, det var herligt at komme til Moss, for jeg har været der meget før min mission, så jeg kender en del i wardet. Det var mærkeligt at komme tilbage som missionær. Ikke alle medlemmerne har vænnet sig til at tiltale mig ældste i stedet for mit fornavn.

FOTO: ÆLDSTE LARSEN

Ældste Jacob Larsen sammen med undersøgerne Elli og Arne (søskende) fra Bodø.

I Moss fik jeg en ny kammerat, som hedder Hansen, men det blev kun kort, for han rejste hjem i maj måned. Men sådan er det missionærlivet. Vi flytter rundt hele tiden.
I slutningen af maj fik jeg min fjerde kammerat.

Her i Moss har vi en masse gang i tingene. Jeg nyder min tid som missionær her i Norge og den mulighed, jeg har for at kunne bære mit vidnesbyrd om det, jeg ved, er sandt, til alle mine brødre og søstre, som bor her i dette herlige land.

Jeg vil til slut bære mit vidnesbyrd: Jeg ved, at denne kirke er den eneste sande kirke på jorden. Jeg ved, at Joseph Smith var en sand profet.
Jeg elsker Herrens værk, dette store, vidunderlige værk, som nu igen er på jorden. Husk altid, at det er os som missionærer, som har til opgave at undervise og forberede de af Guds børn, som I medlemmer henviser til os. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Jacob Larsen fra sin mission i Norge.

Strøtanker om »at være eller ikke være«

»At være eller ikke være« er en ofte citeret replik fra Shakespeares Hamlet.

Når jeg tænker tilbage til min barndom for 65 år siden, var det ganske almindeligt, at forældrene sagde til deres børn: »Pas dine lektier; sørg for at blive til noget,« og så blev der henvist til personer, som var »blevet til noget.«

Alle forældre har jo det ønske, at deres familie skal have et godt liv, og det er jo klart for alle, at lærdom letter livets gang.

Når de gamle henviste til

uddannelse, var et ikke altid boglig uddannelse, for på den tid var en god håndværker en anset person i samfundet, og han var i stand til at sørge for sig selv og sine.

Det, som man indprentede sine børn, var, at det gjaldt om at være et tilskud, et aktiv for samfundet, familien eller arbejdspladsen og ikke en klods om benene, en byrde, som andre skulle trækkes med.

Ser man i ordbogen, står ordet »forældre« som et udtryk for dem, der er ældre og gået forud for en selv og stammer fra det tyske »Voreltern«, som betyder forældre. Jeg kan huske, at min far og bedstefar skrev til mig, da jeg var ung, at skulle jeg lave dumheder, skulle jeg lære af dem og ikke begå de samme fejltagelser, som de havde lavet.

»At være eller ikke være« er et aspekt, som går igen mange gange i forskellige sammenhænge i den hellige skrift, som er en standard for os.

Jeg tænker på, at allerede da Adam overtrådte i Edens Have, kan vi læse, at Herren kom til Adam og Eva.

I Mose Bog kapitel 4, vers 15, kan vi læse: »Og jeg, Gud Herren, kaldte på Adam og sagde til ham: Hvor går du hen?«

Adam var på vej væk fra Herren og det liv, hvor han havde samkvem med Ham. Her har vi et afgørende tidspunkt for mennesket til »at være eller ikke være.«

Med det ovenforstående i tankerne vil jeg gå videre med lærdomme af ældste Dallin H. Oaks fra en tale, han holdt ved oktoberkonferencen i 2000, en tale han kaldte »En udfordring til at blive.« Jeg tror, at det er en tale, som i tiden fremover vil blive klassificeret som en af Kirkens klassiske taler.

Oaks siger: »I modsætning til verdens institutioner, som lærer os at vide noget, så udfordrer Jesu Kristi evangelium os til at blive til noget.«

Som jeg forstår talen, bliver vi belært om, at for at komme tilbage til Gud må vi komme til det stadie, hvor vi har de egenskaber, der skal til for at være hos Gud. Altså at være.

Oaks fortsætter: »Evangeliets befalinger, ordinancer og pagter er ikke en liste over indskud, som det forlanges, at vi foretager på en himmelsk konto.«

Det forstår jeg på den måde, at det, der betyder noget, er, hvad efterlevelsen af disse principper har gjort os til; ikke hvor mange gange vi har udført dem.

Oaks siger videre: »Vi gør os fortjent til evigt liv ved en omvendelsesproces, som ikke blot er en overbevisning, men en gennemgribende ændring af vores natur.«

Oaks illustrerer sine belæringer med følgende: »En velhavende far vidste, at hvis han overlod sin rigdom til et barn, der endnu ikke havde udviklet fornøden visdom og statur, ville arven sandsynligvis gå tabt. Faderen sagde til sit barn: Alt, hvad jeg har, kan jeg give dig – ikke kun min rigdom, men også min stilling og status blandt menneskene. Det, som jeg har lært, kan jeg let give dig, men det, som jeg er, må du selv opnå. Du skal gøre dig fortjent til din arv ved at lære, hvad jeg har lært, og ved at leve sådan, som jeg har levet. Jeg giver dig de love og principper, som har givet mig min visdom og status. Følg mit eksempel, tilegn dig det, som jeg har tilegnet mig, så bliver du, som jeg er, og alt det, som jeg har, bliver dit.«

Læs til sammenligning L&P 76:50-70; her er der visdom at hente.

Moroni sagde: »Derfor må menneskene have kærlighed, ellers kan de ikke arve det sted, som du har beredt i din Faders boliger« (Ether 12:34).

Oaks belærer om, at årsagen til, at kærligheden aldrig hører op, og årsagen til, at kærligheden er større end selv de mest betydningsfulde gode gerninger er, at kærlighed, »Kristi rene kærlighed«, ikke er en handling men en *tilstand*. Man tilegner sig kærlighed gennem en række handlinger, der fører til omvendelse. *Kærlighed er noget, man er*. (Se evt. 1 Kor 13 og Moroni 7:44-48).

At beskæftige sig med disse tanker bør medfølge, at man evaluerer sig selv og gør status. Er jeg ordets hører, eller er jeg ordets gører? Hvor går *jeg* hen?

»At være eller ikke være,« det er spørgsmålet. ■

Hans M. Larsen, Slagelse Ward.

23989 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)